

S kocourem Vavřincem od jara do zimy

Dagmar Lhotová & Z. K. Slabý, Věra Faltová

S kocourem Vavřincem od jara do zimy

Dagmar Lhotová & Z. K. Slabý, Věra Faltová

© Dagmar Lhotová, Z. K. Slabý, 1978, 2013

Illustrations © Věra Faltová – dědicové, 1978, 2013

ISBN: 978-80-7207-887-5

ISBN: 978-80-7207-917-9 (pdf)

Úvod

Přesně takhle jsem přišel na svět. Sice jsem se zprvu ocitl v rodině, kde byl mým kamarádem kluk Pavel, ale nikdy jsem nebyl pecivál: moje neposedná povaha a touha po dobrodružství mě zlákaly vydat se do světa. Tím světem byl dvorek se zahrádkou, a na tom dvorku domek, který byl pro mě jako stvořený. Jenže smutno by bylo kocourovi samotnému, a tak jsem si postupně našel kamarády – psí slečnu Otylku, prasátko Mojmíra a kozla Spytihněva.

Měl bych sebe i své nejbližší přátele asi představit, abyste hned od začátku věděli, s kým máte tu čest. Nechci se vychloubat, ale musím se přiznat, že jsem bystrý a pohotový, rád cvičím a vůbec sportuju, baví mě řešit zamotané záhady, protože mám přímo detektivní vlohy. Z toho všeho vidíte, jak jsem skromný. Nechci tvrdit, že jsem vedoucím našeho čtyřlístku, ale uvědomuji si, že mám i za ostatní osobní odpovědnost, a tak jsem schopen kdykoli komukoli přiskočit na pomoc, zavelet, co máme dělat, kam se vydat, jak se vyhnout nebezpečí, které číhá všude.

Otylka je roztomilá a půvabná, ale taky trochu rozmazlená, je svéhlavička a ráda se parádí. Kdybych na ni nedával pozor, mohlo by se jí něco stát, protože se občas ocitne v nebezpečných situacích. Nechápu, proč se z nich nepoučí, naopak se vždycky znovu vydá i tam, kam nemá. Ale odpouštíme jí to, protože je naše hvězdička. A protože nám všechny lapálie, které s ní zakoušíme, vynahrazuje svou bezstarostnou veselostí.

Mojmírovi říkáme básník, i když musím přiznat, že jsem od něho neslyšel jediný verš. Je trochu bojácný snílek, se sportováním většinou nechce mít nic společného, ale někdy ho přemluvíme, aby hájil naše barvy. Rozhodně však není nějaký moula, je pouze trochu nešika, ale líbí se mi, že je dobrosrdečný a nikdy by nás nezradil. Prostě je na něj spolehnoutí.

Spytihněv bývá sice nabručený a nerudný, někdy i potměšilý, snadno se rozčílí a potrkal by celý svět. Ve skutečnosti má zlaté srdce a snad by i skočil do ohně, kdyby tím některého z nás zachránil. Ovšem jeho prchlivá povaha ho někdy dovádí ke střetnutím, z nichž se dokáže vymanit jen svou šikovností.

Žijeme si svůj život a své příhody, setkáváme se přitom samozřejmě jak s dětmi, tak s dospělými lidmi. V našem bezprostředním okolí jsou především zvířátka – domácí i přesporní. Záhy se s nimi setkáte. O dvou z nich se však musím zmínit, protože se s nimi často střetáváme. Především je to proradná myš Julie, která nám závidí naši kamarádkou pospolitost a snaží se nám leccos překazit. Ve skutečnosti není až tak zlotřilá, jak se tváří, a v nejhorších situacích se stává dokonce naší spojenkyní.

To psí zápasník Hubert je docela jednoznačně naším protivníkem. Sází všechno na svoji sílu, a protože moc rozumu nepobral, tak se domnívá, že musí vždycky všechno vyhrát bez přemýšlení. Někdy je mi ho líto, ale to on by nepochopil.

Tak – teď jsem vám představil hlavní osoby celé knížky. A vy spolu s námi můžete prožít celý rok od jara do zimy přes Velikonoce, letní prázdniny a podzimní úrodu až po Vánoce a zimní chumelenice.

To všechno jsme prožívali na stránkách časopisu *Mateřídouška*, to všechno teď můžete zažít s námi na stránkách téhle knihy. To vám přeje

Vavřínek

Dort s Kocourem Vavřincem

Jaro

Jaro mám nejraději, protože celá příroda ožívuje, zelené lístečky se rozvíjejí a krajina se obléká do zelených šatů, ale zanedlouho je všecičko v jednom květu a všechno je hned bílé, hned žluté, hned červené, prostě svět hraje všemi barvami. Říkají o mně, že jsem básník, ale moje básničky nikdo nezná, říkám si je totiž jenom pro sebe. Báľ bych se, aby se mi někdo nevysmál, že ty moje verše jsou moc prostoduché. Raději než vysmívání mám svých přátel usmívání. Proto mé básnění zůstává tajné.

Ale taky si o mně kamarádi myslí, že jsem bojácny. Vím, že nejsem žádný hrdina, mívám strach, když mám skočit do vody, bojím se skákat do výšky i do dálky, abych se nezranil. Ale: Ani ráno ani večer pro nic za nic bych nebrečel. Víte, já si myslím, že nejdůležitější je strach překonávat, i když to není vždycky snadné. Někdy mi pomáhá chytrost, se kterou mohu nebezpečné úkoly zvládnout. A proč se vůbec přemáhám, když mě sportování ani závodění nebaví? Protože nechci zklamat svoje kamarády.

Všichni si o mně myslí, že jsem snílek. Mají pravdu. Někdy se zasním tak hluboce, že se ocitnu někde v jiném světě a prožívám dobrodružství, ve kterých mohu být králem, rytířem, cestovatelem, badatelem. I když s gusem hodně sním, nejraději v dálkách sním. Což přeloženo z „básničtiny“ znamená, že se docela rád a dost napapám (prasátka přece nemohou být hubená), ale snění je pro mne ještě důležitější. Bez fantazie by život byl šedivější, nemyslíte?

Vážím si Vavřínečka, protože všechno zvládá, co si umane. Ale každý z nás je jiný. Kdybychom byli všichni stejní, byla by s námi nuda. Ať je váš život jako květ, mějte kol sebe vlídný svět!

To vám přeje Mojmir

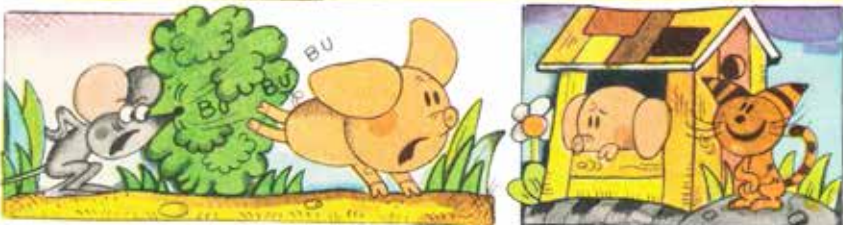

Nepovedená procházka

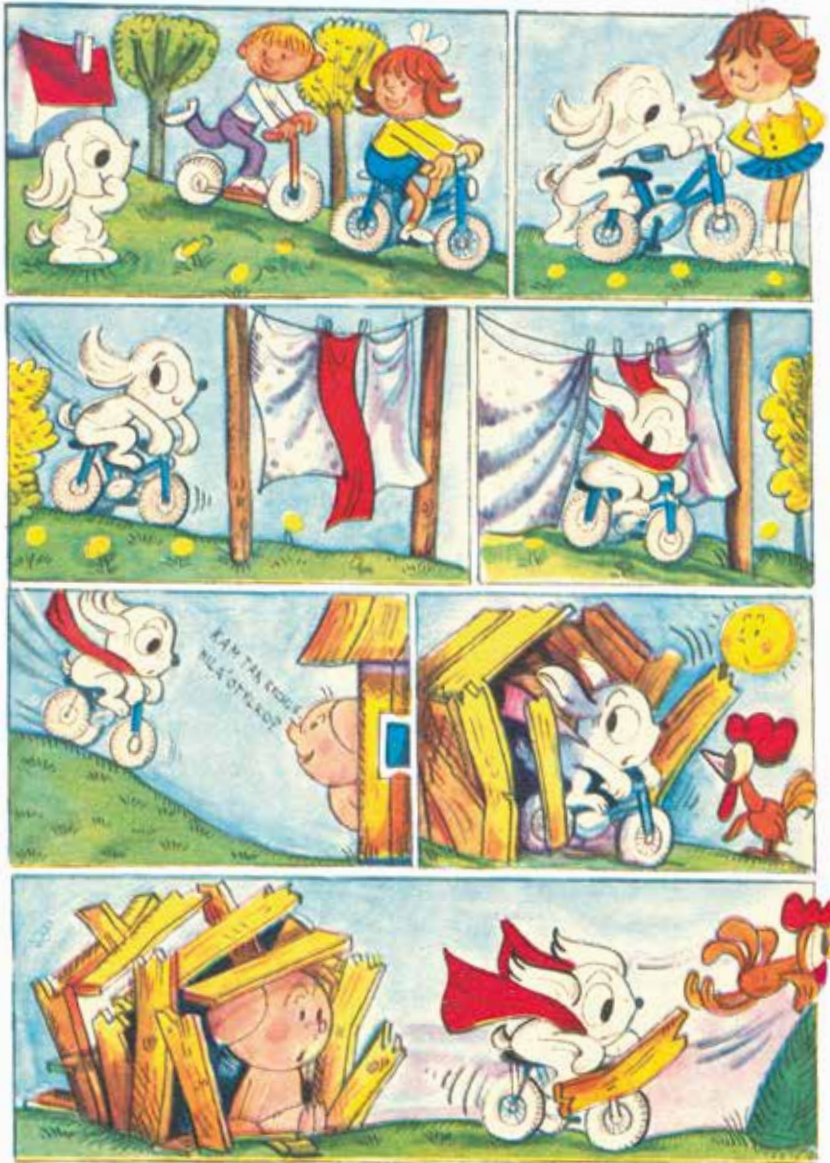

Když dva dělají totéž...

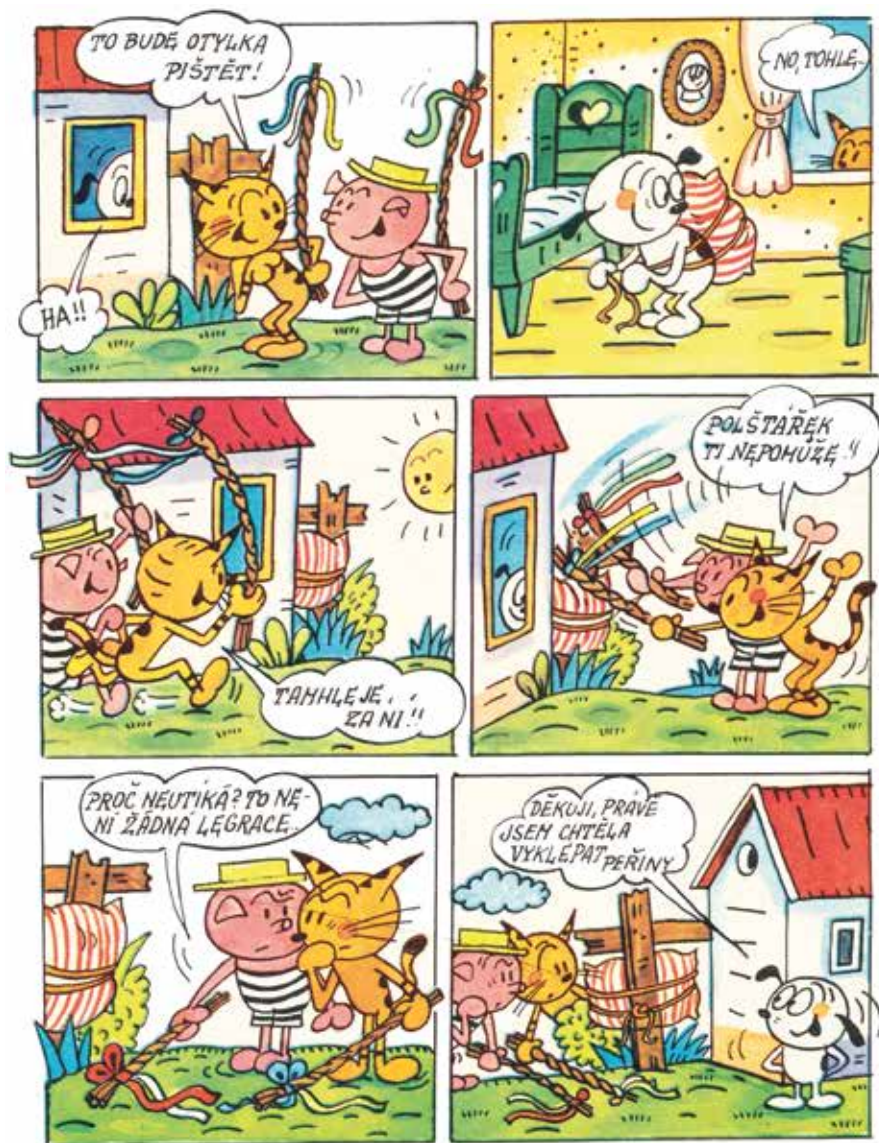
Pozor, Otylka jede

Velikonoční úklid

Vavřincova pomlázka

Velikonoční nadílka

Studená sprcha

Jak Vavřinec kouzlil

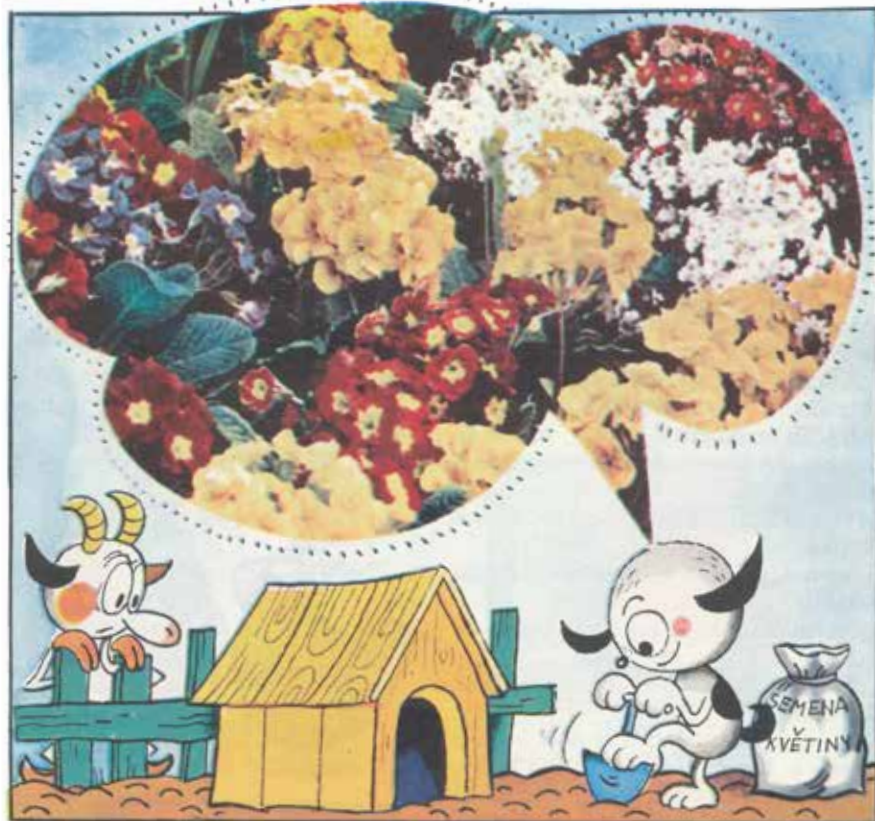
Jak čtyři malíři malovali jeden pokoj

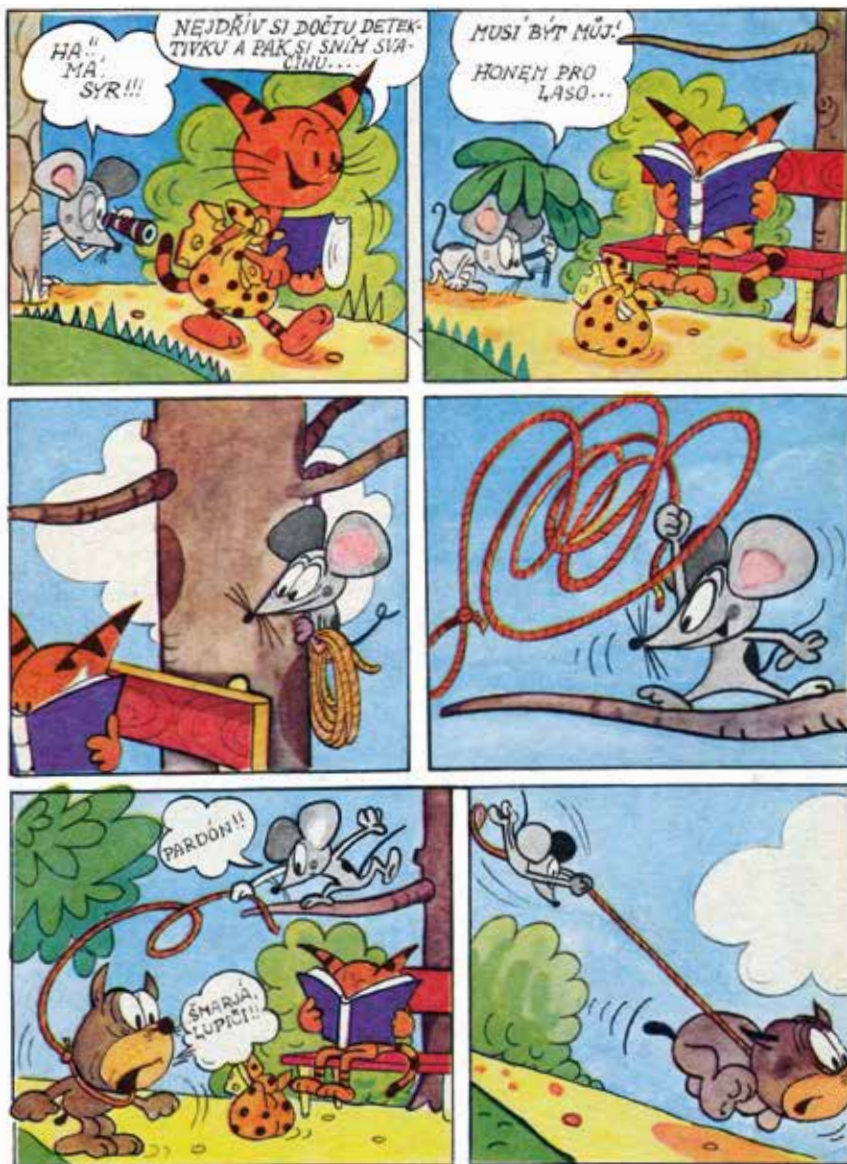
Jak kozlík osvobodil Otylku

Vavřinec na stopě lupiče

Vavřincova pomsta

